

Η ΞΕΛΙΣ ΤΟΥ ΦΥΣΙΟΔΙΦΗ

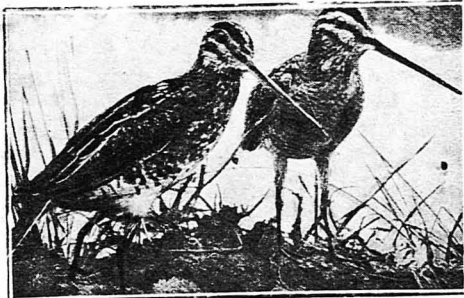
ΠΩΣ ΚΕΛΑΪΔΟΥΝΕ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Μία περίφηρη ανάκαλυψις. Τὰ πουλιά και τὰ κελαιδίσματά τους. Γλυκοκελαιδίσματα και άγριεφανάρες. Τό κελαιδίσματα ύνρες πρὸς τὴν ζωή, τὴ φυσική και τὸν έρωτα. Τὰ πουλιά και οίτι... συνδέεται επεξεργασμένων. Κλεφτολεγήματα!... Πουλιὰ πὺ μπεῦνται τὸ κελαιδίσματα τὸν συντρέφον των και πελαῖα πὺ κορεΐδουσιν. Κραξίματα και τιτιβίσματα. Ὁ λάρυγγας τὸν πουλιῶν. Ἡ σεφίρα τοῦ Δημιουργοῦ.

Μία ἀπὸ τὴς μεγαλειότερες χάρες τῆς φύσεως εἶνε και τὸ κελαιδίσμα τὸν πουλιῶν. Γιατί ὅμως, και, κυρίως, κελαιδοῦνε τὰ πουλιά; Τί θέλουν να ποῦν μὲ τὸ ἀτελειώτο αὐτὸ τιτιβίσμα τους, και πὺς κατορθώνουν μὲς ἀπὸ τὰ λεπτά λαρυγγία τους να βγάδουν τέτοιες ποικίλες και γοητευτικὲς νότες;

Ἴδου λοιπὸν τὴ γράφει σχετικῶς ἕνας Γάλλος εἰδικός. Πρῶτα πρῶτα μὲς πληροφορεῖ πὺς ὅλα, μὲ ὅλα ἀνεξαρτήτως τὰ πουλιά, κελαιδοῦν! Μὴ σὰς φανῆ παραέξο αὐτὸ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε βέβαια, ὅτι οἱ πτεροστοὶ μὲς φύλοι δὲν εἶνε ὅλοι πρῶτος μεγέθους... ὄχι οἱ ἀστέρεις. Μὰ λίγο-πολύ, κελαιδοῦν ὅλοι, ὅταν κυρίως θέλουν να ἐκδηλώσουν τὴ χαρά τους, τὸν έρωτά τους, τῆς οργανικῆς τους, τοῦς ἐνδοσυμφορῆς τους. Κάνουν δηλαδή τὰ πουλιά ὅ, τι και κάθε ἀνθρώπος, κί ὁ πὸ φιλίππος ἀκούα, πὺ ξεσπάει σὲ τραγούδι. ὅταν εἶνε χαρούμενος, ἐρωτευμένος, ὅταν τέλος βρίσκει στὰ... φρεσάτων τὸν!... Τὸ ἴδιον λοιπὸν συμβαίνει και μὲ τὰ πουλιά, και ἴδιος ἐκείνα πὺ θεωροῦνται ὅτι βγάδουν ἀναρῶντες φθόγγους μοναχὰ ὅπως ἡ μεταρῶνα π. γ. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις αἱ στάσεις πὺ μεταβάλλονται κί οἱ σὲ πρῶτῃ τάξεως τραγουδιῶν ἀστέρεις. Ἡ μετὰ τὰς, τὴν ὅποιαν ἀναφῶρα, σὲς ἐξαρετικὲς κελαιδίσματα, ἱγάζει ἕνα ἐλαφρὸ κελαιδίσμα, ἕνα εἶδος οργανοῦ τιβίσματος: μῦλλον, πὺ μοιάζει σάν τὸ ρυθμικὸ θροσῶμα τὸν κλαριῶν... Ὁ γυροκόσωνας, ἐπίσης, τοῦ ὅποιον εἶνε γνωστὸ τὸ ἀντιπαθητικὸ κροσῶμα, σὲς περιστάσεις πὺ εἴπαμε, ἀλλάζει μοτίβο: Ἡ φωνὴ του μαλακώνει και ἀοχίζει να κελαιδῆ—ναί, να κελαιδῆ—μ' ἕναν ἴχο, εἶνε ἡ ἀλήθεια, πὺ μοιάζει περισσότερο μὲ τὸν κροτὸ πὺ κάνουν τὰ σπῖρα ὅταν τὰ τραξί κανένας μὲσα στὸ κροτὶ τους, πᾶρα μὲ τραγούδι!... Τέλος πάντων, τί τὸ θέλτε... Ὅλα τὰ πουλιά ἀποτελοῦν μὴ πραγματικὴ, θεῖα δοχῆτητα, σὲν ὅποιαν ἀντιπροσωπεῖν ὅλα τὰ γνωστὰ μὲσα ὄργανα—μὴ ἐξαρῶμενῆς και τῆς... ἀσφῆριτας.

Ἡ γνωστοτάτη... Λεσποινῆς Μπεκάντα !..

Ἐκτὸς ὅμως τὸν πουλιῶν πὺ ἀναφῶρα παρατάνω, και πὺ ἀποτελοῦν να ποῦμε τὰ στελέχη τῆς μοναχικῆς αὐτῆς δοχῆτητας, ὁ πάχουν και μερικὰ ἄλλα πουλιά, πὺ... κλέβουν μὲ τὸν πὺ ἀσπὸλο τρόπο τοῦς συναδέλφους τους. Εἶνε μοιραῖο, φαίνεται, ὅπου ἵπάχει μοναχία να μὴ μισοῦν να λείπει κί ἡ σχετικὴ... λαθοχειρία! Τὸ πουλιά λοιπὸν τῆς κατηγορίας αὐτῆς, πὺ μοιάζουν λίγο με συνδέτας Ἑλληνικὸν ὄπερεττων, κλέβουν ἀυστόλους τοῦς τιμῆς συναδέλφους τους. Τέτοιο πουλί εἶνε ὁ Μῦθος ὁ Πολύγλωττος, τὸ εκροσῶιδάριο πουλί, ὅπως τὸ ἀποκαλοῦν σὲν Δυτικῇ Ἀσῆρῃ, ὅταν ἐνδιατᾶται. Ὁ Μῦθος αὐτὸς ἔχει πολὺ καλὴ φωνή. Ἀντὶ να καλλιεργῆση ὅμως τὰ φυσικά του χαρίσματα, πρῶτὰ να μπειται, μὲ καταπληκτικὴν τελειότητα, τὸ κελαιδίσμα τὸν ἀφῶνῶν! Καὶ σάν να μὴν φθᾶν αὐτὸ, γιὰ να ὁμορφῶνουν ἀκόμα περισσότερο τὰ τραγούδια του, κλέβει και τοῦς ἄλλους συναδέλφους του, ἀπομιμῶμενος τὰ μελωδικότερα κομμάτια τοῦ ὁμοπετορίου των!

Πονηρότερο ὅμως πουλί κί ἀπὸ τὸν Μῦθο ἀκόμα εἶνε ἡ Ὑπολαῖς ἡ Πολύγλωττος (ὁνομαστέτε πὺς τὴν πολυγλωσσῶσαν!...) Ἡ κυρία αὐτῆ, ἀπομιμῶμενῆς μὲ μεγάλην τελειότητα τῆς φωνῆς και τὰ τραγούδια πολλῶν σῆς ἐκείνης κατέστρεψαν τὴν ὑγεία τοῦ δυστυχῶς ποιητοῦ, πὺ τὴν εἶχαν ἄλλοτε πλονοῖε ἡ τὸς περιπέτειες τῆς ζωῆς του και τὸ 1579 ἀναγκάσθηκε να ζῆτηκα καταφύγιο στὸ νοσοκομεῖο τῆς Λισαβῶνας, σὲς θάλασσας τὸν ἀπῶρων, ὅπου, ἕνα βᾶδου τοῦ 1580, πέθανε μόνος και ἐρημος, χωρῆς νῆχα καμιά φιλικὴ ψυχὴ να παραστᾶσθαι στὸ ψυχορραγῶμα του. Αὐτὴ ἴσταν ἡ Μοῖρα τοῦ μεγαλειότερου ποιητοῦ τοῦ ἴδου αἰῶνος, τοῦ Ὁμήρου τῆς ἱστορογῶλιας.

καθὺ πουλιῶν, κομμῆμῆ μὲσα στὰ κλαριά, ἀφῶ τελειώση τὸ κατὰ μῆχαν κελαιδίσμα τῆς, παρατάει μονομᾶς τὸ σοβαροφάνῆς τῆς ἕφως και ξεσπάει σὲ πραγματικά... χοροδοντικὰ χάχανα!... Δὲν φθᾶνε, δηλαδή, πὺ ληστεῖ μὲ τὸν ἀναδέστρο τρόπο τοῦς συναδέλφους τῆς, ἀλλ' ἔχει και τὸ τσιπὲ να τοῦς εἰρνεύεται κίολας!

Ὑπάρχουν ἀκόμα και πουλιά πὺ ἀντὶ να κελαιδοῦν, πρῶτῶν να... σκροῦν!... Τὰ σκροῦματα αὐτὰ τ' ἀφῶν ὅταν θέλουν να προσελκύσουν κοντὰ τοῦς τὸ τσιπὲ τους ἡ σὲ περιτῶν τῶν. Κάτωσ πτηνολόγος εἰδικὸς ἀσχολῆθῆς μὲ τὴ ζωή και τῆς συνήθειες τὸν πουλιῶν, ἐπεξεῖρησε να ἀποδῶσ μὲ... γραμμῆς χαρῶν και τὰ κροσῶματα τους και τὰ τιβίσματά τους. Δὲν ξερούμα κατὰ πόσον ἐπέτρεξε. Ὁλοσῶπρῶτε, τὸν ἀντιγράφηκε ἐδῶ και ὁ ἀναρῶστες μας—ὅσοι μάλιστα παραβῶνουν σὲς ἐξοχῆς—εἶς κρῶνουν. Ὁ βιολογῶν λοιπὸν κοροδῶλος κάνει «Τι-τι-τι...» Ὁ κοινὸς κοροδῶλος «Ποῦ-ποῦ-ποῦ...» Ὁ στρονικόλος «Τι-τι-τι...» Ὁ κροσῶλος «Τροῦ! Τροῦ! Τροῦ!» Ὁ γνωστοτάτος μας σπῖρας βῆρει ἕνα παρατεταμένο «Μπῶ...» Καὶ τέλος τὸ σπονηγῆ «Τροῦ...»

Ὅπως μὲ τὸ κελαιδίσμα τους τὰ πουλιά ἐκφῶνουν τὰ εἰχῆματα συναισθημάτων τους, ἔτσι και με τῆς χαρούεις ἐκδηλώνουν τὸν τροπὸ τους ἡ ζῆτον βοήθεια γιὰ κάθε τι τὸ δυσάρεστο πὺ τοῦς συμβαίνει... Καὶ, καθὺς λέγει, πολὺ ὄρθα, ἔνας διάσημος πτηνολόγος, πὺς ἔχει τὴν τραγωδῆς και τῆς... εἰρήσεις Ἀστυνομοῦ Δελτίου» κροῖνται μὲσα σὲς τρωμαῖες και γερᾶτες λαχῆρα κροῖντες αὐτῆς, πὺ ἀκούει ὁ διαβάτης να βγαίνουν κάθε τόσο μὲς ἀπὸ τὰ πνεγὰ κλαδιά τὸν δέντρον τοῦ δάσους...

Ἐως τώρα ἀσχολῆθῆκαμε μὲ τὸ «πᾶς κελαιδοῦν τὰ πουλιά. Ἐνα ζήτημα ὅμως ἀκόμα πὺ ἐνδιαφῶν εἶνε τὸ πὺς κελαιδοῦν... Πὺς, δηλαδή, τόσο ἔντονος και διαπερατικὲς φωνῆς βγαίνουν ἀπὸ τὰ καλαμένα λαμροδῶνα τους και τὰ μικροσκοπικά τους σπῆνια.

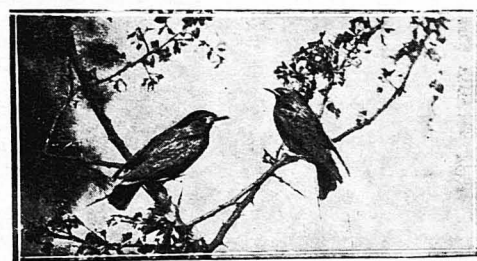
Μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ, κοινῆς τῆς τελευταῖα αὐτὰ χρόνια ἀσχολῆθηκε ἡ ἐπιστήμη. Καὶ ἐξακριβῶσε ὅτι ὁ λάρυγγας τὸν πουλιῶν δὲν εἶνε καθόλου μικροσκοπικὸς και λεπτός, ὅπως πιστεύοντες. Ἀν και λεπτότατος, εἶνε πολὺ μαζῆς ἐν σχέσει μὲ τὸ ἀνάστημά του. Ἐσωτερικά, προχωρεῖ πολὺ πέρα ἀπὸ τὸ λαμρὸ τους και ἐπινοοῦνται ὅπ' εἰδήσεις μὲ τοῦς πνεύμονας. Γι' αὐτὸ και ἡ ἀνάστηψ τους εἶνε πολὺ πὺ ζωνηρὴ ἀπὸ τὸν ζῶων, και αὐτὸς εἶνε ἀκόμα ὁ λόγος πὺ, ἂν και τόσο μικροσῶμα, πολλές φορῆς κατορθώνουν να βγάδουν τόσο ἡφῆρὸ και τόσο διακριτὲς κελαιδίσματα... Τὸ λαρῶγῆ τους τοῦς χρησιμοποιεῖ, μὲ ἄλλα λόγια, σάν εἶδος... μεγαρῶνῶν!...

Ἴδου λοιπὸν πὺ μὲς πληροφορεῖται ἄλλη μὴ εἰκαῖρα να θαυμάσῃμε τὴν τελειότητα τὸν δημιουργῶμα τῆς Θεῖας Πρόνοιας... Φαντασῆτε, πρὸς στιγμῆν, τί θα γινῶταν ἂν ὁ Θεός εἶχε διαμορφῶσει διαφορετικὰ τὰ πλάσματα του και, ἀντὶ να χάριση τὸν μεγάλῶνος αὐτὸν λάρυγγα στὰ γλυκότατα πουλιά, τὸν εἶχε δορῆσει στὰ τετράποδα... Φαντασῆτε, τί δὴν ὄθῆταν ἡ φύσις, μὰ μαγετικὴ νύχτα τοῦ Μαῖου π. γ., μὲ τὰ σπῆρα κελαιδίσματα τὸν ἀφῶνῶν, πὺ θα οκείαζονταν ἀπὸ τὰ μεγαλειώδη... ὄργανα τὸν γαδῶρων!...

Εἶνε λοιπὸν να μὴ θαυμάη κανεῖς τὴν Θεῖα Πρόνοια και να μὴ τὴν εἰγνομηθῆ συχρόνως!...

Ο ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ

ΔΑΜΗΜΤΟΝ !..

Γὰ φαρῶνια ἡ μαυροπούλια.— Ἐχουν τὴν ἰδίτητα να...κλέβουν τὸ ρεπετόριον τὸν καλλιτελῶν συναδέλφους των και να ἀπομιμῶνται τὸ κελαιδίσμα των

Τῆς τάξεως ἀνθρώπων τὸν εἶς βάρος τῶν ἄλλων: Ὁ δικηγόρος ἀπὸ τοῦς ζωντανῶς, οἱ γιατροὶ ἀπὸ τοῦς ἀρρώστους και ὁ παπάς ἀπὸ τοῦς πεθαμένους.